

A Prelátus 2014. áprilisi levele

E havi levelében a Prelátus arra hív, hogy különböző módon - például a bűnbánat szentségén keresztül - készüljünk a közelgő Nagyhétre.

2014.04.18.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A Nagyhét közeledtével fokozottan törekedjünk rá, hogy a lehető legjobban felkészüljünk ezekre a napokra, amikor felidézzük és újra

átéljük a megváltás legfőbb eseményeit. Kettőzzük meg a személyes megtérésre irányuló vágyunkat, amely különösen jellemző a nagybőjti időre.

Idei nagybőjti üzenetében a Szentatya arra buzdít, hogy elmélkedjünk arról, hogy **amikor Jézus alámerül a Jordán vizébe, és megkeresztelteti magát Keresztelő Jánossal, nem azért teszi, mert bűnbánatra, megtérésre van szüksége. Azért teszi, hogy beálljon az emberek közé, akiknek bűnbocsánatra van szükségük, közénk, bűnösök közé és magára vegye bűneink terhét. Ezt az utat választotta, hogy megvigasztaljon, üdvözítsen minket, hogy megszabadítson nyomorúságunkból.[1]**

Az Úr lejött a földre, hogy meggyógyítsa a nyomorúságunkat, amely mindig más alakban jelenik

meg. A sok embert érintő anyagi nyomoron túl a Pápa felhívja a figyelmet a nyomor egyéb, súlyosabb formáira, amelyek az Istentől való eltávolodásból fakadnak: az *erkölcsi* és a *lelki nyomorra*. Az előbbi abban érhető tetten, hogy sok – leginkább fiatal – férfi és nő válik súlyosan függővé, az alkohol, a kábítószer, a szerencsejáték, a pornográfia rabjává, ami szomorú gyötrelmet jelent mind az érintetteknek, mind a családtagjaiknak, akik nem tudják, hogyan segítsenek nekik. A **nyomornak ez a formája, amely anyagi romláshoz is vezet, mindig összekapcsolódik a lelki nyomorral, amely akkor sújt minket, amikor eltávolodunk Istentől és elutasítjuk szeretetét. Ha úgy véljük, hogy nincs szükségünk Istenre – aki Krisztusban felénk nyújtja kezét –, mert azt gondoljuk, hogy beérjük saját magunkkal, akkor a kudarc útján járunk. Isten az egyetlen, aki**

valóban megment és megszabadít.

[2]

Ne feledkezzünk el róla, hogy személyes küzdelmünk és életünk által is meg kell mutatnunk – most és mindig – ezeknek az embereknek, hogy milyen úton nyerhetik vissza az örömet és a békét: azon az úton, amely a bűnbánat szentségén át vezet. Igyekezzünk egyre jobb hozzáállással közeledni az üdvösség ezen eszközéhez, amelyet Jézus Krisztus alapított, és mondjuk el másoknak is, hogyan tapasztalhatják meg Isten irgalmát.

Ez a lelki nyomorra (...) az igazi ellenszer. A keresztény ember arra hivatott, hogy vigye el az élet minden területére a megszabadító jó hírt, hogy létezik az elkövetett rossz megbocsátása, hogy Isten nagyobb a mi bűneinknél és ingyen szeret minket, mindig, és a közösségre, valamint az örök

életre vagyunk teremtvé. Az Úr arra hív minket, hogy örömmel hirdessük az irgalom és a remény üzenetét! Jó megtapasztalni e jó hír terjesztésének örömét, annak örömét, hogy megosztjuk a ránk bízott kincset, hogy ezáltal vigaszt nyújtsunk a megtört szíveknek és reményt adjunk sok testvérünknek, akiket körülvesz a sötétség. Ez azt jelenti számukra, hogy követjük és utánozzuk Jézust, aki a szegények és bűnösök felé ment, mint a pásztor az elveszett bárány felé, és teljes szeretetével tette ezt. Vele egyesülve bátran nyithatunk meg új utakat az evangelizáció és az emberi fejlődés terén.[3]

Szent Pál arra buzdította a keres

Most, amikor már közel van a Nagyhét, elgondolkodhatunk rajta, hogy mi hogyan használtuk ki ezt az életszentségre vezető eszközt,

hogyan terjesztjük az ismerőseink körében, hogyan járulunk a szentgyónáshoz az év során. II. János Pál közelgő szentté avatása eszembe juttatja, milyen gyakran mondta ez a Pápa, hogy az Opus Dei Prelatúra hívei megkapták *aszentgyónás karizmáját*: egy különleges kegyelmet Istentől arra, hogy sok lelket közelebb vezessenek az irgalom és a megbocsátás ítélőszékéhez, és így visszanyerjék a keresztény örömet. Ne veszítsünk a lendületből, amellyel Isten bocsánatát kérjük, és ne hagyjuk, hogy a hozzá fűződő barátságunk erejét veszítse.

Húsvét közeledtével don Álvaro mindig igyekezett a lehető legjobban kihasználni a szent három napot. Egy alkalommal azt mondta nekünk: „Igyekeznünk kell *jelen lennünk* a Mester kínszenvedésében, a nyomában járni átélve az ő érzéseit és hozzá hasonlóan odaadva magunkat. Kísérjük el szívünkkel és

gondolatainkkal az Urat és a Szűzanyát e szörnyű események során, amelyekből nem hiányoztunk mi sem, amikor megtörténtek, mert az Úr mindegyikünk bűneiért szenvedett és halt meg. Kérjétek a Szentháromságtól a kegyelmet, hogy mélyebben átérezzük azt a fájdalmat, amelyet mindegyikünk okozott Krisztusnak, hogy szokásunkká váljon a bűnbánat, amely oly mélyen élt szent Alapítónkban, és amelynek köszönhetően hősie mértékben élte meg a Szeretetet.”[7]

Don Álvarot érthető módon lenyűgözte a nagycsütörtöki liturgia; reménnyel, természetfeletti és emberi örömmel szemlélte az Oltáriszentség és a papság megalapításában, ahogy Krisztus odaadta magát az Egyházért, minden egyes lélekért. Imádságos lélekkel és Jézus legfőbb Áldozatát felvállalni akarva látogatta végig a virrasztásra kitett Oltáriszentséget a

templomokban. Szeretett azokba a templomokba menni, ahol ünnepélyesen helyezték el az Urat, amire az a vágya is ösztönözte, hogy jobban felkészüljön arra, hogy mindig befogadja Istent a lelkébe.

Nagyon gyakran említette, hogy a szent három nap szertartásainak olvasmányai felkavarták, közülük is főként az Úr kínszenvedésének elbeszélése Szent János evangélista szerint. Ajánlotta, hogy olvassuk a passiót és a Szent Kereszt imádására vonatkozó részeket, és elmélkedjünk róluk. Hosszasan imádkozta a nagypénteki *lamentációt* és a Nagyszombaton felhangzó húsvéti öröme néket (*Exsúltet*).

A hála és a remény jeleként gyakran

Szent Josemaría első utódjának emléke – éppen boldoggá avatásának évében – segíthet előrelépni a személyes áhítat terén, most például abban, hogy felkészüljünk arra, hogy

szeretettel és hálával éljük meg a Nagyhétet. „Elmélkedjünk mélyen és lassan a Nagyhét eseményeiről. Szemléljük Jézust az Olajfák hegyén, nézzük, ahogy az imádságból meríti az erőt ahhoz, hogy elviselje a szörnyű kínszenvedést, amelyről tudja, hogy már a küszöbön áll. E pillanatokban Szent Emberségének szüksége volt barátai fizikai és lelki közelségére, és az apostolok magára hagyják: *Simon, alszol? Egy órát sem tudtál virrasztani velem?* (Mk 14,37). Ezt nekünk is mondja, neked és nekem, akik Péterhez hasonlóan oly sokszor biztosítottuk róla, hogy készen állunk akár a halálba is követni őt, és akik ennek ellenére oly gyakran magára hagyjuk, elalszunk.

Bánatot kell éreznünk amiatt, hogy elárultuk, mi és mások, és gondolnunk kell arra, hogy akkor is magára hagyjuk az Urat – talán naponta –, amikor elhanyagoljuk szakmai, apostoli kötelességeink

teljesítését, amikor az áhítatunk felületessé, nehézkessé válik, amikor kifogásokat keresünk, mert fáradtak vagyunk és nehezünkre esnek a dolgok, amikor hiányzik belőlünk az isteni vágy, hogy megtegyük Isten akaratát, még akkor is, ha a lélek és a test ellenáll.”[9]

Szent Josemaría *iskolájában* don Álvaro megtanult elmélkedni az Úr kínszenvedéséről, ezért – amint írtam – arra buzdított minket, hogy éljük bele magunkat egyre jobban az Evangéliumba, ***mint a szereplők egyike***, és alakítsuk személyes imádsággá az általunk szemlélt jeleneteket. Így erős vágyat ébreszt bennünk arra, hogy nagylelkűen engeszteljünk ne csak a saját hibáinkért, hanem az egész emberiség bűneiért. „A passióról elmélkedve” – írta egy családi levélben – „magától szökken szárba lelkünkben a vágy az engesztelésre, arra, hogy vigasztaljuk az Urat és

enyhítsünk a fájdalmán. Jézus minden ember bűnei miatt szenved, és manapság az emberek szomorú csökönyösséggel bántják a Teremtőjüket, nem is kicsit.

Határozzuk el, hogy engesztelni fogunk! Ugye mindannyian arra vágytok, hogy sok örömet szerezzetek Annak, akit szeretünk? Ugye belátjátok, hogy minden egyes hibánk, bármilyen apró is, nagy fájdalmat okoz Jézusnak? Ezért hangsúlyozom, hogy becsüljétek nagyra az apróságokat, figyeljetek a részletekre, irtózzatok a megszokástól, hiszen oly sok mindent kaptunk Istentől, és a Szeretetet csak szeretettel lehet viszonzni! Jézushoz fordulok, szemlélem őt a Szent Kereszt vesztőhelyén, és azt az ajándékot kérem tőle, hogy a szentgyónásainkat végezzük őszintébb bűnbánattal, mert – ahogy az Atyánk tanította – ő kétezer éve függ ezen a Kereszten, és

most már itt az ideje, hogy mi vegyük át a helyét. Azt is kérem tőle, hogy növelje bennünk azt a sürgető vágyat, hogy több lelket vezessünk el a szentgyónáshoz.”[10]

Húsvét hetének elején hálás szívvel ünnepeljük meg Szent Josemaría elsőáldozásának évfordulóját. 1912. április 23-án történt. Attól a naptól kezdve egészen addig, amikor az Úr magához szólította, milyen gyakran látta vendégül az Atyánk, e hűséges és derék szolga szíve és lelke az Oltáriszentségben rejtőző Jézust! Így készítette őt elő az Úr a kegyelmek sokaságával arra a küldetésre, amelyet az Egyház kebelén bízott rá. Néhány nappal később, április 27-én kerül sor XXIII. János és II. János Pál szentté avatására. Ezen a napon örömmel telt szívvel adunk majd hálát a Mennynek azért, hogy két új közbenjárónk van, akik földi életük során ismerték és szerették az Opus Deit.

Továbbra is kérjétek az Urat
mindennap a szándékaimért,
különösen az oltár Szent
Áldozatában. Ott mindig
mindannyian jelen vagytok az egész
Egyházzal, az egész emberiséggel
együtt. És imádkozzunk tovább
mindazokért, akik eltávolodnak az
Anyaszentegyháztól vagy támadják,
és azokért, akik ellenségesen
viselkednek a Művel és az apostoli
munkával szemben: imádkozzunk
értük és szeressük őket, mert
szükségük van rá.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2014. április 1.

[1] FERENC PÁPA: Nagyböjti üzenet, 2013. december 26.

[2]Ugyanott

[3]Ugyanott

[4]Vö. *Róm* 13,14

[5]SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 310

[6] DON ÁLVARO: Levél, 1993. december 1. (Cartas de familia, III., 272)

[7] DON ÁLVARO: Levél, 1987. április 1. (Cartas de familia, I., 295)

[8]SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 302

[9] DON ÁLVARO: Levél, 1987. április 1. (Cartas de familia, I., 296)

[10] DON ÁLVARO: Levél, 1987. április 1. (Cartas de familia, I., 298)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2014-aprilis-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2014-aprilis-levele/) (2026.03.12.)